

Haiganu. Fluviul Țoaptelor

*Marian Coman , Andrei Moldovan (Illustrator) , Mihai Ionașcu (Editor) , Ana-Maria Arsene (Redactor) ,
Catalin Badea-Gheracostea (Lector)*

Download now

Read Online ➞

Haiganu. Fluviul Țoaptelor

Marian Coman , Andrei Moldovan (Illustrator) , Mihai Ionașcu (Editor) , Ana-Maria Arsene (Redactor) , Catalin Badea-Gheracostea (Lector)

Haiganu. Fluviul Țoaptelor Marian Coman , Andrei Moldovan (Illustrator) , Mihai Ionașcu (Editor) , Ana-Maria Arsene (Redactor) , Catalin Badea-Gheracostea (Lector)

Când, într-o iarnă năpraznică, Zourazi, copilul prin vinele căruia curge sângele sacru al magilor, fuge din temnița căptăunului Dekibalos pentru a întâlni un zeu aruncat pe pământ, lumea întreagă prinde a se schimba!

Cu "Fluviul Țoaptelor", Marian Coman îți deschide poarta către un univers straniu, în care unele personaje îți vor aminti, ca prin vis, de poveștile copilăriei, iar altele îți vor popula coșmarurile. Aflat la granița dintre fantasy și horror, "Fluviul Țoaptelor" îți dezvăluie fascinantă întâlnire dintre un zeu decăzut și un copil cu puteri miraculoase.

Romanul este prima parte dintr-o trilogie ce-l are în centru pe Haiganu, singurul dintre Cei Mari ce colindă prin lume.

"Fluviul Țoaptelor" metabolizează elemente din mitologia traco-dacă și din folclorul popular pe care le transformă în ceva cu totul nou. Ilustrat de graficianul Andrei Moldovan, romanul "Haiganu. Fluviul Țoaptelor" te va purta pe tărâșuri populate de magi și de ființe groțugate, într-o alergare continuă pentru salvarea copilăriei și a lumii întregi.

Acțiunea cărții are loc în același univers în care se desfășoară și aventurile din benzile desenate "Harap Alb continuă", Marian Coman fiind unul dintre scenariștii revistei.

Haiganu. Fluviul Țoaptelor Details

Date : Published October 31st 2015 by HAC!BD

ISBN :

Author : Marian Coman , Andrei Moldovan (Illustrator) , Mihai Ionașcu (Editor) , Ana-Maria Arsene (Redactor) , Catalin Badea-Gheracostea (Lector)

Format : Paperback 256 pages

Genre : Fantasy, European Literature, Romanian Literature, Fiction, Magic

 [Download Haiganu. Fluviul Țoaptelor ...pdf](#)

 [Read Online Haiganu. Fluviul Țoaptelor ...pdf](#)

Download and Read Free Online Haiganu. Fluviul Țoaptelor Marian Coman , Andrei Moldovan (Illustrator) , Mihai Ionașcu (Editor) , Ana-Maria Arsene (Redactor) , Catalin Badea-Gheracostea (Lector)

From Reader Review Haiganu. Fluviul ?oaptelor for online ebook

Oria says

For the English version, please follow the link to my blog: <http://wrongspelling.com/?p=2483>

De multa vreme imi doresc sa citesc o carte fantasy scrisa de un autor roman, insa nu orice fel de carte ci una care sa aiba la baza sau care sa foloseasca elemente din povestirile si/sau istoria romanilor. Cu Haiganu, dorinta mea a devenit realitate.

Demult, parca acum o suta de ani, in copilarie, citeam despre Harap Alb si aventurile lui in gradina ursului, pe urmele cerbului cu pielea stralucind de pietre pretioase, si cum a scapat el impreuna cu tovarasii sai din casa de arama infierbintata a Imparatului Rosu. Din dorinta de a nu scapa nici o referinta, inainte de a patrunde pe tarimurile fantastice ale lui Haiganu, m-am apucat sa citesc din nou povestea lui Harap Alb. Si bine am facut.

Haiganu este unul dintre Cei Mari, un zeu cu un singur ochi, pedepsit sa strabata lumea in lung si-n lat, torturat de vocile amestecate ca un suvoi nestavilit pe care il aude fara incetare. Mindru si hotarit sa aiba cit mai putin de-a face cu rasa oamenilor, Haiganu isi petrece lungii ani ai vietii sale ascunzindu-se de acestia, dorindu-si cu inflacarare sa poata opri torentul de voci care nu-i dau pace. Pina cind, intr-o zi, aude o voce diferita de toate celelalte, vocea lui Zourazi, copilul prin ale carui vene curge singe de vrajitor, si dintr-o data viata lui capata un sens.

Asa incepe aventura care avea sa-l duca pe Zourazi departe de ghearele stapinului sau, crudul Dekibalos, sa o intilneasca pe Nedelia, cunoscatoare a tainelor plantelor si a leacurilor tamaduitoare, si apoi pe micuta Pai si regatul celor marunti. O lume fantastica in care Armata Orfanilor, torturata si stapinita de catre Dekibalos, lupta pentru nemilosul lor stapin care a facut un tirg infiorator cu "mortaciunea" de Moroianu, in care grifoni zburatori sint mai mult decit un mijloc de transport, iar tainele vrajitorilor care stapinesc lumea nu mai sint atit de secrete pe cit se credea. O lume insingerata, cruda, flaminda si doritoare de schimbare, in care personaje din povestea lui Harap Alb stralucesc ca pietrele fermecate din orasul celor marunti.

Ce mi-a atras atentia de la inceput a fost abilitatea lui Haiganu de a auzi vocile oamenilor si felul in care a putut comunica in sfirsit cu unul dintre ei, Zourazi, copilul cu singe de vrajitor. Prima oara cind am citit ceva asemanator a fost anul acesta cind o prietena mi-a recomandat seria fantasy "The Farseer Trilogy" scrisa de autoarea americana Robin Hobb. In aceasta poveste, personajul principal putea sa comunice cu animalele fara insa a folosi cuvinte. Un alt element asemanator este faptul ca in urma unor razboaie, prizonierii din cartea autoarei americane erau apoi redati rudelor insa nu mai erau cei dinainte ci doar niste papusi din carne si oase care ucideau fara discriminare pe toti cei care le ieseau in cale. Daca ati citit vreodata "The Farseer Trilogy" si v-a placut, va recomand Haiganu din toata inima. Haiganu este un roman excelent, primul dintr-o trilogie (inca un lucru in comun cu The Farseer Trilogy), o combinatie perfecta de horror si fantasy cu accente romanesti. Un alt detaliu pe care l-am remarcat a fost numele personajelor – Zourazi, Pai, Dekibalos, Moroianu, Ziraxes, toate cu rezonanta romaneasca.

Nu numai povestea insa si cartea in sine este o absoluta incintare pentru ochi, de la coperta si pina la arta grafica de la inceputul capitolelor. Cumva imi aduce aminte de cartile de basme pe care le citeam in copilarie si asta ma face sa o indragesc si mai mult. Singurul lucru de care sint nemultumita este ca va trebui sa astept un an pina ce va aparea al doilea volum, ceea ce pentru cineva caruia i-a placut atit de mult prima carte nu este tocmai usor.

Ghanda says

Vreau volumul doi... ieri! Revin cu o recenzie după ce îmi adun gândurile, dar între timp, citiți cartea, e mult prea faină, în special finalul!

LE: Ceea ce mi-a plăcut la acest prim volum al seriei dedicate Zeului Căzut este faptul că e mai mult decât un început de serie, e mai mult decât o expozițiune lungă, cum am tot citit în ultimul timp. E o carte care îți spune propria poveste, dar, în același timp, promite noi aventuri, noi răsturnări de situație. Te face să vrei mai mult, chiar dacă, privind în urmă, ai primit deja destule: personaje pe care n-ai cum să nu le iubești, imaginație cât curpinde (cea mai interesantă idee a fost, de departe, modul în care Preoții interacționau cu Ghilmax), o poveste plină de turnuri neașteptate (Pleistoros și intrigile lui, în special dezvoltarea din final, care m-a lăsat cu gura căscată) și o lume fascinantă în care să te pierzi într-o asemenea măsură încât să nu mai vrei să o părăsești. Și tocmai de aceea vreau mai mult.

Recenzia completă aici -> [link]

Sorcered says

Cel mai bun roman fantasy românesc de la Legende de Tarie lui Vam (de Vladimir Colin) încoace. N-a fost chiar o surpriză pentru mine, știam ce poate autorul, dar mă bucur tare mult că nu m-a dezamăgit :) (pentru curioși, eu cred că Pentagrama e CEL mai bun roman fantasy românesc)

Aidoma lui Colin, și Marian Coman își inventează propria mitologie, plină de personaje vii, de carne și sange. Altfel decât Colin, Marian Coman știe că va mai publica și volumul doi, trei, patru, cinci... infinit din saga lui Haiganu, așa că nu își pune frau cuvintelor și nici nu răspunde tuturor întrebărilor. Asta e bine, pentru că vreau să mai citesc povești cu Haiganu, și rău, pentru că volumul asta e cumva ca o jumătate de ospat.

Și pentru că i-am dat deja cinci stele, ca să fie clar că e o carte de citit, iată și lista nemulțumirilor mele :)
- redactorul cărții trebuia să mai dea o tură. Încă sunt mici scapări de gramatică, repetitii inutile (nu poetice...) și termeni moderni în context arhaic.
- s-a cam exagerat cu descrierile geografice, inserții care îngreunează lectura. Povestea stătea în picioare și fără ele.
- bună ideea cu proverbele-gânduri filtrate de Haiganu din fluviul șoaptelor, dar cumva prea puțin folosită. Fiecare din ele ar putea fi o schiță de sine statătoare, care să îngreuneze pamantul cărții. Loc pentru fan fiction?

Alexandru says

Am terminat de citit și „Fluviul Șoaptelor”, iată câteva opinii la final de drum.

Înainte de a începe o recenzie propriu-zisă, cred că ar trebui discutat, măcar succint, un aspect poate mai puțin cunoscut. Este mai ușor să scrii o poveste fantastică inspirată, de pildă, din folclorul nordic, din cel central-european, cel asiatic sau cel din Orientul Mijlociu; acolo există o bogată tradiție literară în acest sens care coboară bine de tot în trecut, ai limbi cu stadii de evoluție bine atestate, ai un imaginar bogat și coerent,

ai fire epice și arhetipuri. Tolkien de pildă, a putut să coboare suficient de mult în folclorul anglo-saxon, în cel celtic și în cel nordic - scandinav și finlandez pentru a extrage elementele esențiale, „cărămizile” din care și-a construit o întreagă serie de mituri, limbi și arhetipuri. Eddele Nordice, poemele epice gen Beowulf, Cântecul Nibelungilor, Kalevala și altele au oferit vîna necesară construirii unor lumi fictive bogate, plauzibile, unitare.

Cu totul și cu totul altfel se pune problema cînd vine vorba de construirea unui roman fantasy de extracție românească - sau, să-i spunem, „carpato-danubiano-pontic?”. Poporul român, deși are un folclor bogat, acesta este de o factură preponderent orală; motivele și poveștile sînt scurte, vizează mai degrabă chestiuni episodice, meditații asupra vieții, asupra naturii sau istoriei romanate; lipsesc cu totul construcțiile epice de mare anvergură, ceea ce reprezintă un real handicap. Un și mai mare handicap - și aici putem blama fără nicio problemă istoria - noi nu avem niciun text scris în limba română înaintea Scrisorii lui Neacșu, cum nu avem pînă în secolul XIX, un gen „literar” propriu-zis; doar povestiri bisericești, povestiri traduse din alte culturi (Alexandria, Sindipa, etc), respectiv binecunoscutele cronici. Nu avem așadar nimic comparabil cu Eddele, cu Beowulf, cu Shah-Nameh sau cu 1001 de nopți. Că ne place sau nu, sîntem o cultură minoră, destul de săracă.

Să revenim așadar la cartea pe care o discutăm. Pentru a completa aceste goluri autorul recurge la un amestec între mitologia românească premodernă și cea traco-dacică. Deși fărîmînd în cele două există dependențe și clare legături, acestea au fost estompate, modificate de perioadele de romanizare, respectiv de slavizare ortodoxă și combinația brută și nediluată a celor două nu are cum să iasă fericit; un cititor avizat va fi zgîriat la ureche de alăturarea unor nume gen Zourazi sau Dekibalos cu nume precum Moroianu, pentru că în mod evident primele două aparțin unei alte lumi decît cel de-al treilea. E o dilemă pe care autorii români vor trebui să o rezolve; spunt „autori”, pentru că de aceleași „păcate” suferă și romanul „Drumul spre Voia”, al pîrintelui Mihai Andrei - Aldea.

Soluția care ar fi putut face rezolvă această chestiune ar fi fost apelul la „substratul” limbii romîne, la cele 300 și ceva de cuvinte - poate și mai multe - de sorginte traco-dacică, la studiile etnografice și la uzitarea atentă a unor elemente și motive cu origini antice din folclorul românesc. Fără îndoială că un astfel de demers necesită multă erudiție și răbdare-n documentare și în mod cert mult, mult timp consumat din partea autorului prin biblioteci; evident, o astfel de abordare ar fi dus și la o îngreunare a lucrării - care ar fi putut îndepărta pe unii din cititorii doritori de aventuri facile - dar universul rezultat ar fi avut o cu totul altă profunzime și impactul asupra cititorului ar fi fost cu totul și cu totul altul.

În fine, dacă trecem peste aceste aspecte și peste caracterul uneori sacadat al acțiunii, rămînem cu un roman reușit, bine scris, ușor de asimilat de către o largă categorie de cititori; într-un cuvînt un succes, motiv pentru care cred că autorul merită felicitat.

Tatiana says

Mi-a plăcut foarte mult Haiganu lui Marian Coman. Un fantasy autohton, cum recunosc că nu am mai citit până acum. Mi-a plăcut creionarea personajelor, de care este chiar imposibil să nu te atasezi și să nu trăiești alături de ele toate aventurile prin care trec, mi-a plăcut imaginația de care a dat dovadă, chiar dacă uneori bate spre horror - stil cu care nu sunt foarte prietena, dar pe care l-am îndrăgit de astă dată. De asemenea, mi s-a părut foarte utilă și ingenioasă harta din interiorul cărții, care m-a ajutat să mă orientez și să înțeleg mult mai bine acțiunea.

Aștept cu nerăbdare volumul doi, volumul trei și, de ce nu, și prima ecranizare. Merita!

Liviu Szoke says

O incursiune în universul creat de Ion Creangă acum mai bine de o sută de ani, adaptat pentru cititorii secolului 21, cu zei căzuți pe Pământ, cu semizeii, cu monștri desprinși din filmele de groază, cu copii moroi și canibali ce ascultă de un căpcăun feroce, cu vrăjitori și copii de vrăjitori. Groaznic de întunecat și de violent, pare mai mult un roman horror decât unul fantasy și vine ca o completare a universului creat în HAC, banda desenată, ajunsă deja la al nouăsprezecelea număr. Recenzia, aici: <http://wp.me/pz4D9-2iV>.

Cezarina Anghilac says

Îmi este imposibil să spun că am citit Fluviul Țoaptelor. L-am parcurs, dacă vreți, literă după literă, cu ochii; l-am visat, personaj după personaj, cu inima; și l-am însoțit, peisaj după peisaj, cu gândul. Atât de mult mi-a plăcut încât, dacă ar fi fost un fel de mâncare, l-aș fi mărșăluit în bucătăria mică-mică-mică, cât firimiturile de turtă dulce de mici, pentru a putea mânca din el fără oprire.

Am apreciat nu numai calitatea scriiturii lui Marian Coman - concisă, subtilă, uneori chiar lirică, dar lipsită de stridențele stilistice ale poeziei-, ci și universul de basm cu puternice accente horror pe care l-a creat autorul.

De asemenea, ilustrațiile realizate de Andrei Moldovan sunt excelente și, împreună cu editarea impecabilă, contribuie la o experiență de lectură memorabilă.

Alina says

L.E. Desi si atunci mi-au placut mult stilul si scrisul si ideea povestii, imi sa seama acum ca nu aveam cum sa o inteleg prea bine fara sa fi citit si HAC! De data asta mi s-a parut si mai buna si abia astept sa citesc continuarea si, mai ales, sa fie publicat si volumul 3.

Review initial: 4*

Un amestec de fantasy si fantastic, cu vechi zei tracici si moroi, grifoni si un fel de zombies, foarte interesanta, insa si usor ciudata. Finalul a lasat povestea cam in aer..

Alexandru Lamba says

<https://alexlambda.wordpress.com/2017/...>

Iulia says

Cândva, într-un timp imemorial, într-o lume împărțită în două de teama unui vrăjitor malefic, acest zeu pe

nume Haiganu colindă pământul, în căutarea unei modalități de a se întoarce înapoi la Cei Mari. Osândit de Pleistoros, zeul războiului, să războiească printre muritori, cu rugăciunile acestora invadându-i neîncetat mintea asemeni vuietului unui fluviu învolburat, Haiganu duce o existență ascetică. Acest lucru se schimbă, însă, în momentul în care culege din fluviul Țoaptelor vocea caldă a unui băiețel pe nume Zourazi, captiv în orfelinatul crudului Dekibalos. Împreună cu Dida și Titil, Zourazi evadează din orfelinatul închisoare, iar lui Haiganu nu-i rămâne de ales decât să-și prăsească asceza și să-i salveze de furia gerului năprasnic și a stăpânului lor. Așa încep aventurile lui Zourazi și ale lui Haiganu, pe care, aflăm de-a lungul cărții, îi leagă mult mai multe lucruri decât ne-am fi imaginat.

Anamaria Ionescu says

Banuiesc că se cheama fantasy. Din punctul meu de vedere e un basm. Cu acțiunea la începuturile unei alte lumi, dar cu plăcinte neaoase și cu obiceiuri de sateni adevărați. Și cu zei și vrajitori ambicioși și rai. Cam ca oamenii de azi. O lectură ușoară, plăcută, dar deloc veselă. Stilul înglobează, pe aici - pe acolo diverse influențe. Dar asta e un lucru bun. Recomandat copiilor între 12 și 120 de ani. Că să aștepte frumos. Asta ca să nu mai spun că ilustrațiile lui Andrei Moldovan sunt atât de grațioase...

Adina says

Copil fiind în vacanță la bunici citeam ce îmi pica în mână. Avea bunica o carte plină cu povești românești. Cu Fei Frumoi, Ilene Cosânzene și zmei cu buzdugane. Le citeam și reciteam. Povestea lui Harap-Alb era în top. Iar Ochil... eiii, personajul Ochil era magic. Nu știu de ce dar Ochil m-a fascinat toată copilăria. Și după vreo 20 de ani, (timp în care sincer să fiu l-am cam uitat pe Ochil) am aflat de proiectul Harap Alb Continuă. Și surpriza cea mai mare am găsit-o în paginile revistei... Fluviul Țoaptelor... Haiganu... Ochil! Povestea lui Marian Coman e magică. Iar vestea că Fluviul Țoaptelor va deveni o carte m-a bucurat. A trecut ceva vreme de când am citit ultima oară pe nerăsuflăte o carte. Și a apărut "Haiganu Fluviul Țoaptelor"! Mai, mai că îmi venea să mă bag sub pătură cu o lanternă și cartea. Pe Marian Coman îl vad undeva aproape de JRR Tolkien. El poate să creeze o mitologie a unei lumi fantastice pe temerile românești. Nu vreau să "spoil"resc" nimic, dar vă îndemn să citiți cartea, să vă amintiți de copilărie, să intrați într-o lume fantastică, să vă bucurați de magie.

Simona Ithil says

Haiganu este un roman care te ține cu sufletul la gură. A meritat din ce în ce mai mult cu fiecare pagină și am fost din ce în ce mai dezamăgită când am realizat că raman fără pagini de dat.

Ioana says

Basm cult, fantasy autohton, mitologie și Ion Creangă. Cu al său Harap-Alb. Cam asta reprezintă Haiganu. Fluviul Țoaptelor, primul volum al unei ambițioase trilogii românești, în ale cărei pagini cititorul este invitat (sau mai bine spus, luat direct pe sus, purtat pe spatele unui grifon ori poate a unei păsări albe, deasupra

vastelor întinderi) s? p?trund? într-o lume fantastic? populat? de fiin?e ?i creaturi dintre cele mai uimitoare, într-un impresionant t?râm în care luptele dintre bine ?i r?u se poart? la cel mai înalt nivel. ?i ce mai lupte se duc pe acest t?râm ! Lupte înfrico??toare, ce dep??esc cu mult limita supranaturalului, în care trupurile sunt sfârtecate, sufletele schingiuite î?i pierd noble?ea ?i inocen?a, ghearele sf??ie adânc carnea de pe trupuri, iar mor?ii revin la via??, l?sând în urma lor sânge ?i teroare, cadavre ?i furie.

Recenzia completa, aici: <http://twistinmysobriety-alexa.blogspot...>

Dorin says

Haiganu e o carte care nu st? de una singur? pe propriile picioare - ?i gre?eala mea num?rul 1 e c? am citit-o f?r? s? fi citit înainte primele reviste Harap Alb Continu? - e un element foarte important.

Cartea vorbe?te despre Haiganu, fiu de zeu, care merge în c?utarea unui fiu de vr?jitor ce fusese r?pit de un monstru, Dekibalos. Universul pare inspirat de mitologia dacic? - m?car ca sonoritate a numelor personajelor dac? nu altceva.

Fluviul ?oaptelor nu e o carte u?or de digerat. E plin? cu idei, are atmosfer?, dar nu are niciun pic de mil? fa?? de cititorul ocazional, necunosc?tor de universul HAC. Introducerea personajelor e brutal?, f?r? prea multe explica?ii - universul fantastic e foarte bogat în personaje ?i la un moment dat î?i pierzi interesul în a urm?ri firele epice. Finalul refuz?, parc?, s? lege toate firele epice.

Scriitura e foarte bun? - meditativ?, atmosferic?, dar prea comprimat?. Dac? v? plac textele de atmosfer? (mai ales dac? citi?i multe short-stories) Haiganu nu are cum s? nu v? plac? - din p?cate nu am picat pe aceea?i lungime de und? cu autorul, nefiind capabil s? urm?resc toate firele epice ?i toate întâmpl?rile extraordinare care se deruleaz?. În fiecare capitol (capitole scurte, de cca. 10 pagini) Marian Coman urm?re?te cel pu?in 2 sau 3 fire epice, ?i povestea devine fragmentat?.

Atmosfera e excelent construit? ?i autorul nu ezit? s? coboare din fantasy în zona horror, construind o armat? de copii-zombi. La un moment dat îns? o abandoneaz? sumar, f?r? a explica foarte multe, aproape f?r? repercusiuni. Într-un capitol armata pornit? contra armatei de zombies e b?tut? m?r, în urm?torul capitol armata de zombies e distrus?, aproape un Deus ex Machina. Nu po?i decât s? te ui?i siderat la cum fiecare fir epic merge pe calea lui, r?mânând, pe final, cu vreo trei sau patru pove?ti neterminate.

Plusuri: atmosfera, scriitura, de?i recunosc c? am obosit de la arhaisme (de?i eu sunt obosit apriori de arhaisme, le-am suportat o vreme). Minusuri: Pentru a în?elege Haiganu trebuie s? fi acoperit deja câteva numere din HAC BD, ?i atunci vei constata c? textul e excesiv de meditativ, ?i parc? se opune cititorului interesat de povestea propriu-zis?. Sentimentul meu a fost c? textul a fost excesiv de tare condensat ?i, cu toate astea, c? a fost scris cu o urmare în minte.
